

náhradní nároky předpisy občanského zákona. Ohledně vlastníka silostroje obsahuje § 8 zákona aut. odchylku od všeobecné zásady § 3, ustanovuje, že vlastník silostroje ručí za zavinění osob, jichž používá k provozu, pokud jde o služby při provozu silostroje. Soud odvolací dovazuje z tohoto doslovu § 8 zákona aut., že majitel silostroje ručí při srážce dvou silostrojů za řidiče svého silostroje jen potud, pokud tento jest k němu v námezdním poměru, poněvadž jinak podle názoru soudu odvolacího neměl by smyslu dodatek »pokud jde o služby při provozu silostroje« a stačilo by pouhé ustanovení »kterých k provozu užívá«. Náзору tomuto nelze přisvědčiti, neboť tento výklad nelze dovoditi z účelu automob. zákona, který chtěl zostriti risiko těch, kdož používají výhod jízdy silostrojem, jakž jasně plyne z ustanovení §§ 1 a 2 zákona aut. Správnost tohoto názoru plyne i ze zprávy justičního výboru o usnesení panské sněmovny ohledně dodatku, »pokud jde o služby při provozu silostroje«. Podle této zprávy měl onen dodatek býti jenom jasnějším vyjádřením toho, co obsahovala již vládní osnova ohledně ručení vlastníka silostroje za zavinění osob k provozu silostroje používaných. Nesejde proto na tom, zda osoba, již vlastník silostroje používá k provozu, jest k němu ve služebním poměru čili nic, rozhodným jest pro ručení vlastníka silostroje jen, že osoby té k provozu automobilu používá a že ví, že jeho automobil skutečně řídí. Tento smysl mají slova § 8 zákona aut. »pokud jde o služby při provozování silostroje«. V tomto smyslu rozhodl již nejvyšší soud otázku ručení vlastníka silostroje ve smyslu § 8 zákona aut. opětovně a v souzeném případě neshledává příčiny, by upustil od tohoto svého výkladu § 8 zákona aut. Podle zjištění soudu první stolice soudem odvolacím přejatého jel žalovaný jako majitel auta v kritické době v autu, které řídila jeho manželka. Jest proto jeho manželku pokládati za osobu, již žalovaný k provozu svého silostroje používal a která s jeho vědomím automobil řídila. Ve věci samé nelze přesto rozhodnouti, poněvadž se nižší soudy při svém odchýlném právním názoru nezabývaly otázkou, zda je na straně manželky žalovaného jako řidiče silostroje zavinění ve smyslu § 8 zákona aut., a k řešení této otázky neučinily potřebná skutková zjištění.

Čís. 9012.

Slib věna učiněný rodiči dceři a jí přijatý není svatební smlouvou ve smyslu § 1217 obč. zák. a proto potud, pokud nepřesahuje slíbená míra zákonitou povinnost obvěňovací, nepotřebuje k platnosti zřízení notářského spisu.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv II 784/28.)

Žalovaná slíbila dáti své dceři Ludmile věnem 1.000 Kč, jakož i postoupiti jí věnem svou ideelní polovici dvou pozemků. Žalobě pozůstalosti po dceři Ludmile proti žalované o zaplacení 1.000 Kč a o postoupení věnem slíbených ideelních polovic dvou pozemků bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Při rozboru dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. vycházeti jest ze skutkového zjištění, že žalovaná učinila své dceři Ludmile slib, že jí zřídí věno, jak uvedeno v žalobním žádání, že Ludmila slib ten přijala a že žalovaná pak skutečně role »Díl u dvora« a louku »Perutina« Ludmile a jejímu manželi odevzdala do držby a užívání. Dovolání napadá toto zjištění dovolacím důvodem § 503 čís. 3 c. ř. s., namítajíc, že o slibu matky dceři nebylo v žalobě ani řeči a důvody rozsudku prvního soudu uvádějí mimo to: »že šlo o slib učiněný budoucímu zeti matkou nevěstinou«. Leč výtku je bezdůvodná. Žalobkyně tvrdila v žalobě, »že žalovaná nedodržela smlouvu o věno své dceři Ludmile«, »smlouva o věno pro Ludmilu se uskutečnila takto« a dále »s tímto ujednáním v celém rozsahu projevila úplný a bezvýhradný souhlas jak žalovaná, tak i její dcera Ludmila a její manžel«. Prvý soud výslovně praví: »na základě přísežné výpovědi slyšených svědků... nabyt soud přesvědčení, že žalovaná své dceři Ludmile skutečně učinila slib v žalobě tvrzený a že Ludmila i před sňatkem i jako už provdaná slib tento přijala«. Ovšem důvody rozsudku prvního soudu obsahují ke konci k odůvodnění názoru, že nebylo třeba v souzeném případě zřizovati notářský spis dovoláním vytýkanou stať »že takový jednoduchý slib učiněný budoucímu zeti matkou nevěstinou, že mu dá určité věno, nemůže býti považován za smlouvu manželskou«. Leč tím nebylo nic změněno na skutkovém zjištění, které, jak již uvedeno, učinil první soud na základě svědeckých výpovědí. Převzal-li tudíž odvolací soud toto skutkové zjištění prvního soudu, neocitl se tím v rozporu se spisy, jak se žalovaná mylně domnívá. Vychází-li se z uvedeného skutkového zjištění, jímž je dovolací soud vázán, neobstojí ani výtku nesprávného právního posouzení věci, kterou neprovádí ostatně dovolatelka ani po zákonu, budujíc ji na jiném skutkovém podkladě. Podle názoru nejvyššího soudu není slib věna učiněný rodiči dceři a jí přijatý smlouvou svatební ve smyslu § 1217 obč. zák. a proto potud, pokud nepřesahuje slíbená míra zákonitou povinnost obvěňovací, nepotřebuje k platnosti zřízení notářského spisu (viz judikat. víd. Nejv. s. čís. 239).

Čís. 9013.

Exekuční řízení neskončilo se tím, že dlužníková pohledávka za podlužníkem byla vymáhajícím věřiteli přikázána k vybrání, složil-li podlužník dluh na soudě.

Dokud povolení exekuce zabavením dlužníkovy pohledávky nenabylo právní moci, nemohlo se exekuční řízení skončiti, třebas zároveň s povolením zabavení bylo povoleno též přikázání zabavené pohledávky k vybrání.

(Rozh. ze dne 6. června 1929, R I 399/29.)